

И твърдо стъпват на крака,
И нещо мърдат пръсти си он,
Държейки гусла во ръка,
И будит народ от тежък сон.

има предвид старинния певец Боян, прославен в «Слово о полку Игореве»:

Боянъ бо вѣщій,
аще кому хотяще пѣснь творити,¹

Боянъ же, братие, не 10 соколовъ
на стадо лебедѣй пушаше,
нъ своя вѣщиа прѣсты
на живая струны въскладаше;
они же сами княземъ славу рокотаху.²

А в стихотворението «Молитва» Жинзифов иска «гусла Боянова», за да прослави родната старина:

Боже, чуй моя молитва:
Дай ми гусла Боянова,
Гласовита му тетива,
Стара гусла яворова.

Съвсем близко подражание на «Словото» представлява и началото на стихотворението «Просяк»:

Просяк с гусла яворова
По улици шетат сам,
Пейт просяк песня нова,
Нещо разкажуват нам.
И ударат по тетиви,
Вещо мърдат пръсти он,
Из уста му думи живи
Летаят дор в небосклон.

Подобни стихове срещаме и в «Молитва»:

Дай ми пръсти яки, вити,

Нек издават думи живи.

Непринудеността на песента е предадена и в стихотворението «Гусляр в събор»:

Пръсти мърдна по тетиви,
Сълзи капят капка по капка,
Думи из уста му течат живи.

Все под влияние на «Слово о полку Игореве» пак в туй стихотворение са и образите «мършоедки — черни птици», «ветри буйни, ветри с сили», «белолики ви, девойки».

Певецът на Жинзифов — «новият Боян» не пее за миналата слава на своя народ, както древният Боян. Подобно на автора на «Словото», измъчен от раздорите и междуособиците в руската земя, които са истинската причина за нейното разоряване, Жинзифовият гуслар пее за печалното настояще, в което гине българският народ, плаче за неговите

¹ Сл. о п. Иг., ЛП, стр. 9.

² Там же, стр. 10.